

De dochter van de imker

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
(Een liefde in) Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon

De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill

www.boekerij.nl
www.santamontefiore.co.uk

SANTA MONTEFIORE

*De dochter van
de imker*

*Soms vind je je bestemming op het meest
onwaarschijnlijke pad...*

Eerste druk 2014
Tiende druk 2019

ISBN 978-90-225-7747-9
ISBN 978-94-6023-932-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Beekeeper's Daughter*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Santa Montefiore
© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn oom Jeremy

*Een van die bijzondere mensen door wie het leven kleur krijgt
In liefde en dankbaarheid*

The Bee-Boy's Song

*Bees! Bees! Hark to your bees!
'Hide from your neighbours as much as you please,
But all that has happened, to us you must tell,
Or else we will give you no honey to sell!
A maiden in her glory,
Upon her wedding-day,
Must tell her Bees the story,
Or else they'll fly away.
Fly away – die away –
Dwindle down and leave you!
But if you don't deceive your Bees,
Your Bees will not deceive you.*

*Marriage, birth or buryin',
News across the seas, All you're sad or merry in,
You must tell the Bees.
Tell'em coming in an'out,
Where the Fanners fan,
'Cause the Bees are just about
As curious as a man!*

*Don't you wait where the trees are,
When the lightnings play,
Nor don't you hate where Bees are,
Or else they'll pine away.
Pine away – dwine away –
Anything to leave you!
But if you never grieve your Bees,
Your Bees'll never grieve you.*

– Rudyard Kipling

DEEL 1

1

Tekanasset Island, Massachusetts, 1973

Het door de elementen verweerde clubhuis van de Crab Cove golfbaan is met zijn grijze dakleien opgetrokken in dezelfde stijl als de meeste andere huizen en gebouwen op Tekanasset Island, maar het is ook een van de aantrekkelijkste. Het dateert uit het eind van de negentiende eeuw, toen een groep vrienden uit Boston besloot dat elk zichzelf respecterend eiland een golfbaan hoorde te hebben. En dus lieten ze er een aanleggen, met een clubhuis dat de westelijke kustlijn domineerde en vrij uitkeek over de oceaan. Op een grazige heuvel rechts van het clubhuis verheft zich een vuurtoren, als een rood-witte zuurstok, die tegenwoordig meer dient als baken voor vogelaars dan voor verdwaalde zeelui; links liggen goudgele stranden waarachter met helmgras begroeide duinen zich aaneenrijgen als golven getooid met kammen van wilde rozen. Een minder wilde rozensoort bedekt de muren van het clubhuis, en in de border daaromheen bloeien hortensia's met een overdaad van dikke, bolvormige bloemen. Het effect is zo betoverend dat niemand zich eraan kan onttrekken. En boven dat alles, in de zilte wind uit zee, wappert de Amerikaanse vlag op het grijze dak van het clubhuis.

Door de geïsoleerde ligging – het eiland is slechts bereikbaar per boot of met kleine vliegtuigen – heeft de Industriële Revolutie, die het aanzicht van Amerika voorgoed veranderde, Tekanasset onberoerd gelaten; de keienstraatjes en de schilderachtige, op de stijl van de quakers geïnspireerde bebouwing zijn onveranderd gebleven en het eiland koestert zich nog altijd in een slaperig, weemoedig ritme waarin ouderwetse waarden harmonieus samengaan met de traditionele architectuur.

Op Tekanasset vind je geen ontsierende verkeersborden en stoplichten, en de bloeiende winkels in het dorp zijn charmante boetieks waar linnengoed, cadeau-artikelen en luxe toiletpulletjes worden verkocht, naast ambachtelijke lokale producten zoals schelpenwerk en rieten manden. Tekanasset is nostalgisch, romantisch, maar niet wereldvreemd. Vanuit heel Amerika komen er beroemde schrijvers, acteurs en mensen uit de muziekwereld naar het eiland, op de vlucht voor de hectiek van de grote stad, aangetrokken door de frisse zeelucht en de inspirerende natuur. Maar ook rijke zakenlieden verruilen de financiële centra van de wereld maar al te graag voor Tekanasset, om er de zomer door te brengen met hun gezin.

De Crab Cove golfclub vormt nog altijd het hart van het eiland, precies zoals de Bostonse vriendenclub dat ooit voor ogen had, maar de club is inmiddels niet langer het middelpunt van roddels en geruchten zoals in de jaren zestig en zeventig, toen de maatschappij zich geconfronteerd zag met ingrijpende veranderingen en het oude botste met het nieuwe, als golven die stukslaan op de rotsen. De jonge mensen die destijds zo hard hadden gevochten om die veranderingen tot stand te brengen, zijn niet alleen oud geworden maar ook minder streng in hun oordeel dan hun ouders ooit waren. Vandaar dat de gesprekken aan de tafeltjes doorgaans ook milder zijn dan vroeger. Maar op die juliavond in 1973 verkeerden de dames van de Crab Cove golfclub in een staat van koortsachtige opwinding, door iets waaraan tegenwoordig niemand ook nog maar één woord zou vuilmaken. Ze hadden amper naar hun bridgekaarten gekeken, toen de kwestie die op het puntje van hun tong balanceerde, er in een explosie van verontwaardiging vanaf tuimelde.

‘Ik vind het volstrekt immoreel, kindje, en ik moet zeggen dat ik me plaatsvervangend schaam,’ zei Evelyn Durlacher met het enigszins lijzige accent waaruit bleek dat ze uit Boston kwam. Ze tuitte afkeurend haar vuurrode lippen. Evelyn was het vleesgeworden symbool van fatsoen en correctheid. Alles aan haar weerspiegelde haar conservatieve waarden en normen en haar verheven morele maatstaven, van haar onberispelijke kasjmier twinsets en haar onberispelijke kastanjebruine kapsel, tot haar schitterende huis en haar welgemanierde kinderen. Niets ontsnapte aan haar aandacht. En met diezelfde gewetensvolle

toewijding – en een volslagen gebrek aan ruimdenkendheid – oordeelde ze over haar omgeving. ‘Dat was vroeger wel anders, toen wij jong waren... Als je toen alleen wilde zijn met een man moest je zien dat je je chaperonne kwijtraakte. Maar de jeugd van tegenwoordig laat zich niks meer zeggen en trouwens, volgens mij is er ook helemaal niemand meer die een oogje in het zeil houdt.’ Ze tikte met haar rode nagels op de tafel. ‘Wat een afschuwelijk slechte kaarten,’ zei ze met een afwezige blik op wat ze in haar hand hield. ‘Het spijt me, Belle, maar ik ben bang dat je aan mij niet veel zult hebben.’

Belle Bartlett bestudeerde haar eigen kaarten, die niet veel beter waren. Ze nam een gretige trek van haar sigaret en schudde somber haar blonde krullen. ‘De jeugd van tegenwoordig,’ verzuchtte ze. ‘Ik zou niet jong willen zijn in deze tijd. Vroeger, in de jaren veertig, vijftig, kende iedereen zijn plaats. Maar tegenwoordig zijn alle grenzen vervaagd. En we hebben geen andere keus dan ons aan te passen. Als je het mij vraagt, zijn die jongelui gewoon de weg kwijt. Ik vind dat we niet te hard over ze moeten oordelen.’

‘O, Belle, jij probeert altijd het goede in iedereen te zien. Maar zelfs jij zult toch moeten toegeven dat Trixie Valentine te ver is gegaan,’ hield Evelyn vol. ‘Een echte dame doet zoiets niet. Een echte dame jaagt niet achter de mannen aan. Die láát op zich jagen. Ik vind het werkelijk stuitend.’

‘Het is niet alleen stuitend, Evelyn, het is ook erg onnadenkend.’ Sally Pearson schudde arrogant haar weelderige kastanjebruine lokken. ‘Door zichzelf op die manier aan te bieden, besmeuren meisjes hun reputatie. En dat valt nooit meer terug te draaien.’ Ze gebaarde glimlachend en zelfingenomen met de sigaret tussen haar gemanicuurde vingers, denkend aan de voorbeeldige jongedame die ze zelf was geweest. ‘Een man heeft behoefte aan de jacht, de vrouw moet een prooi zijn die het waard is om voor te vechten. Meisjes geven zich tegenwoordig veel te gemakkelijk. Toen wij jong waren bewaarden we onze deugdzzaamheid voor de huwelijksnacht.’ Ze snoof giechelend. ‘En als we dat niet deden, dan zorgden we er wel voor dat niemand het te weten kwam.’

‘Arme Grace, ik vind het echt heel erg voor haar wat haar dochter heeft gedaan,’ voegde Belle er vol medeleven aan toe. ‘Het is een schande. Trouwens, ook hoe wij ons als aasgieren op de brokken storten.’

‘Maar, meisjes, dat hadden we toch eigenlijk wel kunnen verwachten?’ Blythe Westrup voelde nuffig aan haar gitzwarte opgestoken haar. ‘Ze zijn Engels! En de Engelsen mogen de óorlog dan hebben gewonnen, hun fatsóén hebben ze verloren. Lieve hemel, de verhalen uit die tijd zijn werkelijk schokkend. Die meisjes waren volledig hun verstand kwijt...’

‘En niet alleen hun verstand.’ Evelyn trok veelbetekenend een wenkbrauw op.

‘O, Evelyn!’ hijgde Sally. Ze stak haar sigarettenpijpje tussen haar lippen om haar glimlach te maskeren. Haar vriendinnen mochten niet zien hoezeer ze genoot van het schandaal.

‘Maar weten we nou wel zeker dat ze er met hem vandoor is?’ vroeg Belle. ‘Misschien is het gewoon een kwaadaardige roddel. Trixie is altijd al een bijzonder kind geweest, maar met het hart op de goede plaats. Iedereen staat altijd veel te snel klaar met zijn kritiek. Als ze niet zo beeldschoon was, zou niemand aandacht aan haar besteden.’

Evelyn keek haar doordringend aan; in haar woedende blik schitterde een onverholven rivaliteit. ‘Ik heb het rechtstreeks van Lucy,’ verklaarde ze op beliste toon. ‘Die heeft het me vanmorgen zelf verteld. En mijn dochter weet waar ze het over heeft! Ze heeft ze vanmorgen in alle vroegte uit een boot zien stappen. Het ging allemaal erg stiekem en ze zagen er behoorlijk verformfaaid uit. Die jongen is ook Engels en hij...’ Ze kneep haar lippen zo stijf op elkaar dat ze bijna niet meer te zien waren. ‘Hij speelt in een rock-’n-rollband.’ Ze articuleerde minachtend, alsof het een vies woord was.

Belle begon te lachen. ‘O, Evelyn, rock-’n-roll is echt niet meer van deze tijd! Volgens mij zit hij eerder op de lijn van Bob Dylan dan van Elvis Presley.’

‘O, dus jij wist het al?’ Evelyn klonk gepikeerd. ‘Waarom zeg je dat dan niet?’

‘Evelyn, het hele dorp praat erover! Ze komen uit Engeland en het zijn knappe jongens. Dat niet alleen, ook veelbelovend, voor zover ik heb begrepen.’ Bij het zien van de zure trek op Evelyns gezicht kon ze een glimlach niet verbijten. ‘En ze blijven de hele zomer. Ze logeren bij Joe Hornby.’

‘Alle machtig! Logeren ze bij Joe? Nou, we weten allemaal wat een

zonderling dát is!’ zei Sally. ‘Hij beweert dat hij dikke maatjes is met Mick Jagger, maar die heb ik hier nog nooit gezien!’

‘Dat geldt trouwens voor al die beroemde vriendjes van hem. Hij kent ze allemaal, zegt hij altijd. Maar het is gewoon een opschepper,’ zei Blythe.

‘Het schijnt dat die jongens bezig zijn met een album, en dat Joe ze helpt,’ vervolgde Belle. ‘Hij heeft tenslotte een opnamestudie in zijn souterrain.’

‘Ach, schei nou toch uit! Joe heeft in geen vijftig jaar meer iets geproduceerd!’ zei Sally. ‘En zelfs in zijn hoogtijdagen kwam hij niet boven de middelmaat uit. Hij heeft zijn tijd gehad. En trouwens, wie financiert dat allemaal? Het bestaat niet dat het geld van Joe komt.’

Belle haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik niet, maar het schijnt dat hij in de herfst met ze op tournee gaat, het hele land door.’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat moet een fortuin kosten.’

Evelyn besloot het gesprek weer op het schandaal te brengen. Na een blik om zich heen dempte ze haar stem. ‘Volgens Lucy zijn Trixie Valentine en Suzie Redford – dat zijn vriendinnen van elkaar – op vrijdagavond met de band in een boot vertrokken. En ze zijn vanmorgen pas teruggekomen. Suzie heeft Lucy op het hart gedrukt dat ze er met geen woord over mocht praten. Tegen niemand. Dus het is wel duidelijk dat hun ouders van niks wisten. Ik weet niet wát ze allemaal hebben uitgespookt, maar daar lijkt me niet veel verbeelding voor nodig. We weten allemaal hoe dat soort mensen leeft. Walgelijk, dat is het!’

‘Misschien dacht Grace dat Trixie bij Suzie was!’ opperde Belle. ‘Er moet toch een verklaring voor zijn.’

‘Volgens mij kan die Suzie Redford doen en laten wat ze wil.’ Het was Sally die dat zei. ‘Er worden in dat gezin totaal geen grenzen gesteld.’

‘Nou, mij verbaast het,’ zei Belle zacht. ‘Trixie is niet de makkelijkste. Maar ik kan me niet voorstellen dat ze voor drie dagen de benen zou nemen zonder iets tegen haar moeder te zeggen. Bovendien zou Freddie dat nooit goed hebben gevonden.’

‘Freddie was dit weekend weg, voor zijn werk,’ vertelde Sally opgewekt. ‘Als de kat van huis is...’

‘Het is allemaal een kwestie van opvoeding,’ zei Blythe. ‘*Cherchez la mère,*’ voegde ze er onheilspellend aan toe.

Belle drukte haar sigaret uit. ‘Is het niet “*Cherchez la femme*”?’

‘Dat komt op hetzelfde neer, Belle,’ zei Blythe kortaf. ‘Het draait om de moeder. Daar ligt de oorzaak. Grace mag een toonbeeld van deugdzaamheid zijn – en ze is een schat, ik zal de eerste zijn om dat toe te geven – ze is ook veel te toegeeflijk. Trixie heeft een harde hand nodig, en in dat opzicht schiet Grace ernstig tekort.’

‘Dat komt doordat ze er jaren over heeft gedaan om zwanger te worden. Ze heeft de ene miskraam na de andere gehad, met al het verdriet vandien,’ bracht Belle in herinnering. ‘Trixie was zo ongelooflijk gewenst. En ze heeft nooit broertjes of zusjes gekregen, dus het is geen wonder dat Grace haar een beetje heeft verwend.’

‘Om er maar niet over te hoeven piekeren stort Grace zich, volgens mij, volledig op haar tuinen,’ zei Sally. ‘En neem het haar eens kwalijk, met een dochter als Trixie.’

‘Grace is geweldig, als het op tuinieren aankomt,’ verklaarde Belle nadrukkelijk. ‘Voordat zij hier kwam wonen, waren de tuinen weinig bijzonders. Maar Grace heeft er een paradijsje van gemaakt, dankzij alle kennis die ze uit Engeland meenam en dankzij haar verrukkelijke smaak.’

Evelyn fronste geërgerd. ‘Er is niemand die haar talent in twijfel trekt, Belle. We hebben het over haar rol als moeder. Enfin, laten we maar beginnen. Wie heeft er gedeeld?’

‘Ik,’ zei Blythe. ‘En ik bied één sans.’

Ze had het nog niet gezegd, of het werd doodstil aan het tafeltje. Niemand minder dan Grace Valentine was de club binnengekomen, gevolgd door een vrouw die associaties oproep met een enorme soufflé en die bij iedereen bekendstond als Big. Evelyn sloot abrupt haar mond. Big was de meest gerespecteerde én de meest gevreesde vrouw op het eiland. Ze bezat niet alleen het grootste en het oudste huis, dat in 1668 door de eerste kolonist was gebouwd, ze was bovendien de enige dochter van Randall Wilson Jr., de rijke oliebaron die haar bij zijn dood op vijfennegentigjarige leeftijd zijn hele fortuin had nagelaten. Het gerucht ging dat ze nooit getrouwd was omdat ze geen man had kunnen vinden die hetzij financieel hetzij intellectueel zelfs maar in haar schaduw kon staan. Inmiddels was ze in de zeventig, over een huwelijk werd niet meer gesproken en uit niets bleek dat Big spijt had van het feit dat

ze alleen was gebleven. Ze behandelde haar naaste vrienden als haar familie en net als haar vader vond ze het heerlijk om haar rijkdom te delen door middel van de Randall Wilson Charitable Trust, of simpelweg door een cheque uit te schrijven wanneer haar dat gepast leek.

Grace Valentine oogde volkomen misplaatst in het clubhuis, als een trekpaard in een wei met volbloeden. Haar lange vaalbruine haar, dat ze met een potlood in een knot had vastgezet, begon grijs te worden, haar taupekleurige katoenen broek en wijdvallende blouse vormden een opvallend contrast met de gesteven perfectie van de vier bridgedames. Het enige wat ze met hen gemeen leek te hebben, was de flonkering van diamanten, dankzij een verrassend fraaie broche in de vorm van een bij. Ze had haar nagels afgebeten, haar handen waren ruw en eeltig door het jarenlange tuinieren. Make-up was haar vreemd, en haar fraaie Engelse huid verried het effect van de zon en de zeewind op Tekanasset. Maar haar lichtbruine ogen waren een en al zachtheid en compassie, het was haar nog altijd aan te zien dat ze vroeger een schoonheid moest zijn geweest en wanneer Grace Valentine glimlachte, konden slechts weinigen de betovering van die glimlach weerstaan.

‘Hallo, Grace,’ zei Belle toen de twee vrouwen langs hun tafeltje kwamen. ‘Hallo, Big.’

Grace glimlachte. ‘Alles goed?’ vroeg ze.

‘Nou, ik heb geen beste kaarten,’ antwoordde Belle. ‘En bridgen is toch al niet mijn sterkste kant.’

‘O, kom nou toch, Belle Bartlett! Je bent een prima bridger,’ mopperde Evelyn. Ondertussen glimlachte ze naar Grace, alert op tekenen van gêne. ‘Ze is weer eens veel te bescheiden.’

‘Waar wil je zitten, Grace?’ Big liep met grote stappen langs het tafeltje, zonder de dames zelfs maar een knikje waardig te gunnen. Het vier-tal kromp schuldbewust ineen. Big leek over een antenne voor onaangenaamheden te beschikken en ze kneep veelbetekenend haar ogen tot spleetjes. Ze zette haar wandelstok nadrukkelijk op de glimmend houten vloer, zonder zich ook maar iets aan te trekken van het geluid.

‘We kunnen wel buiten gaan zitten,’ antwoordde Grace. ‘Tenminste, als dat niet te winderig voor je is.’

Big grinnikte. ‘Maak je daar maar geen zorgen over. Al stond er een orkaan, ik heb nergens last van!’

Ze liepen de brede veranda op, met uitzicht over de oceaan. Kleine boten kliefdend als zwanen door de golven, een stel zwarte honden dartelde over de duinen terwijl hun baasje op zijn gemak over het strand wandelde. De avondzon stond laag aan de hemel en kleurde het zand roze, een scholekster pikte met zijn feloranje snavel naar de resten van een vis. Grace koos een tafeltje bij de balustrade, aan de rand van de veranda, en trok een rieten stoel voor Big naar achteren. De oude dame gaf Grace haar stok en liet zich met een hoorbare plof op het kussen vallen. Een paar grijze plukken, die hadden losgelaten uit haar knot, wapperden als veren in haar nek. ‘Zo, de kip zit op haar nest,’ verzuchtte ze tevreden. Ze knipte met haar vingers en nog voordat Grace zat, had ze al een cocktail voor hen besteld. ‘Je kunt wel een hartversterkertje gebruiken, Grace. En trek je maar niks aan van die hyena’s. Ze zijn gewoon jaloers. En terecht! Jij hebt meer talent in je pink dan dat hele stel bij elkaar.’

‘Ach, ze bedoelen het niet zo kwaad,’ antwoordde Grace. ‘Ik ken vrouwen die veel erger zijn.’

‘O, dat geloof ik graag. Vergeleken met Engelse vrouwen zijn die vier een stel makke schapen.’

Grace lachte. ‘Bovendien maakt het me niet uit wat ze achter mijn rug over me zeggen. Zolang ze in mijn gezicht maar aardig zijn. In Engeland zijn de vrouwen vaak te direct, te confronterend. Daar hou ik niet van.’

‘Ik wel. Als mensen iets te zeggen hebben, dan moeten ze dat rechtstreeks doen en niet achter je rug. Ze moeten de moed hebben voor hun overtuiging uit te komen. Anders moeten ze hun mond houden. Evelyn Durlacher is echt niet meer van deze tijd, en dat durf ik haar best recht in haar gezicht te zeggen. Ze moest zich schamen voor alle narigheid die ze veroorzaakt met haar gestook. Ze zoekt gewoon een aanleiding om te kunnen roddelen. Dat zelfingenomen gedoe van haar is onverdraaglijk! Ze vindt zichzelf zo geweldig, zo boven iedereen verheven. Als die ooit van haar sokkel valt, blijft er niks van over!’

De ober bracht hun cocktails en zette ook een bakje pistachenootjes op tafel. Big begroef haar dikke, beringde vingers erin. Haar gezicht was bedrieglijk zachtaardig; met haar brede voorhoofd, haar volle, goedlachse mond en haar deinende onderkinnen zag ze eruit als een lieve oma. Maar haar ogen waren staalgrijs, de blik daarin kon van het

ene op het andere moment verhard en haar onfortuinlijke doelwit in een zoutpilaar veranderen. Maar wanneer ze naar Grace keek, stonden haar ogen verrassend teder. ‘Vertel, wat is er nou precies aan de hand met Trixie? Evelyn heeft het verhaal natuurlijk schromelijk overdreven; ze deinst echt nergens voor terug om haar eigen Lucy in een gunstig daglicht te stellen.’ Big snoof verontwaardigd, er verscheen een harde schittering in haar ogen. ‘Als ze wist wat die allemaal uitvreet, zou ze haar mond wel houden.’

Grace zuchtte. ‘Ik ben bang dat ze in dit geval gelijk heeft. Trixie is tot over haar oren verliefd op een van die jongens van de band. Niet dat ik daar moeite mee heb... Het is vast een heel aardige jongen, maar...’

‘Dus je hebt hem nog niet ontmoet?’

‘Nee.’

‘Wat is er dan precies gebeurd?’

‘Ze zei dat ze met Suzie naar Cape Cod ging voor het weekend...’

Big trok cynisch haar wenkbrauwen op. ‘Suzie Redford! Het is ook altijd wat met dat kind! Als er ergens stront aan de knikker is – *excusez le mot* – is zij een van de aanstichters. Daar kun je vergif op innemen.’

‘Ach, ze hebben elkaar weinig te verwijten.’ Grace glimlachte toegeeflijk. ‘Maar ze hebben zoveel plezier samen en Trixie is voor het eerst verliefd.’

‘Grace!’ Big keek haar aan – Grace, met haar lieve gezicht, haar zachte bruine ogen en haar verwaaide haren – en schudde misprijzend haar hoofd. ‘Je bent veel te goed. Je zou strenger moeten zijn. Ze zéiden dat ze naar Cape Cod gingen, maar waar zijn ze écht naartoe geweest?’

‘Met de band op stap.’

‘Maar waarheen dan?’

‘Naar een privéconcert op Cape Cod, voor een vriend van Joe Hornby. Een vriend die blijkbaar ook in de muziekbusiness zit.’

Big nipte peinzend van haar cocktail. ‘Maar ze zijn betrappt.’

‘Ja, Lucy heeft ze vanmorgen zien terugkomen en het aan haar moeder verteld. Dus inmiddels weet het hele eiland het, neem ik aan. Voordat ze naar haar werk ging, heeft Trixie alles opgebiecht. Ze werkt in de zomer bij Captain Jack’s. Dat weet je. Er was op dat moment geen tijd om het erover te hebben. En ze mag dan niet makkelijk zijn, ze heeft een goed hart. Bovendien heeft ze het allemaal eerlijk toegegeven.’

‘Omdat Lucy haar had betrappt. Anders had ze dat nooit gedaan. Het is echt een schande wat ze heeft gedaan. Sorry, Grace, maar ik kan het niet anders noemen. Als ik jou was gaf ik haar de rest van de zomer huisarrest. Ik zou vroeger, toen ik jong was, al voor heel wat minder een pak slaag hebben gekregen.’

‘De tijden zijn veranderd, Big. Je bent niet jong meer. En ik ook niet. De jeugd van nu heeft veel meer vrijheid dan wij vroeger. En dat is misschien ook wel beter. We vinden het allemaal maar niks... de muziek waar ze naar luisteren, de kleren die ze dragen... maar ze zijn jong en enthousiast. Ze demonstreren voor gelijke rechten en tegen de oorlog. Allemachtig, je hoeft alleen maar naar mijn arme Freddie te kijken, met zijn ene oog en met dat verschrikkelijke litteken op zijn gezicht, om te weten dat de oorlog geen winnaars kent. De jeugd van nu is dapper, ze komt uit voor haar mening, en daar heb ik best bewondering voor.’ Ze legde haar ruwe vingers op haar bijenbroche. ‘De jonge mensen van tegenwoordig zijn misschien te idealistisch, maar ze beseffen waar het om draait in het leven en dat de liefde het enige is wat telt.’ Met een peinzende glimlach keek ze uit over zee. ‘Soms zou ik ook weer jong willen zijn, met mijn hele leven nog voor me.’

Big nipte van haar cocktail. ‘Lieve hemel, Grace. Soms weet ik gewoon niet hoe ik het heb met je. Als iedereen de teugels aantrekt, laat jij ze vieren. Is dat een Brits trekje? Of is het iets van jou? Een neiging om je kont tegen de krib te gooien? Trouwens, weet Freddie van Trixies avontuurtje?’

Er gleed een schaduw over het gezicht van Grace. ‘Nee, ik heb het hem nog niet verteld,’ antwoordde ze zacht.

‘Maar dat ga je wel doen?’

‘Liever niet. Hij zal woedend zijn. Maar ik heb geen keus. Hij krijgt het toch wel te horen. Waarschijnlijk van Bill Durlacher, bij de vijfde hole!’ Ze lachte, maar het klonk eerder nerveus dan vrolijk.

Big zette haar enorme borst nog verder op, van verontwaardiging om de roddelende Bill Durlacher op de golfbaan. ‘Bill is net zo erg als zijn vrouw,’ zei ze nijdig. ‘Maar je hebt gelijk, je moet het Freddie vertellen. Hij mag het niet als laatste te horen krijgen.’

‘Hij zal diep geschokt zijn, Big. En hij geeft haar natuurlijk een preek over haar gebrek aan discipline. Plus inderdaad huisarrest voor de rest

van de zomer. Met als gevolg dat ze gaat zinnen op manieren om die jongen alsnog te zien, zonder dat wij het merken.’ Ze grinnikte. ‘Ik ken haar. Ze lijkt meer op mij dan ze beseft.’

Big keek haar verrast aan. ‘Ik kan me anders niet voorstellen dat jij ooit zo over de schreef zou gaan, Grace.’

‘Nou, ik ben echt niet altijd zo braaf geweest.’ Ze glimlachte weemoedig bij de herinnering aan het meisje dat ze ooit was. ‘Integendeel, ik was vroeger erg opstandig. Maar dat is heel lang geleden.’ Ze keerde zich weer naar de zee.

‘En wat heeft je uiteindelijk weer op het rechte pad gebracht?’ vroeg Big.

‘Mijn geweten.’ Grace fronste haar wenkbrauwen.

‘Dan heb je de juiste keus gemaakt. Dat weet ik zeker.’

‘Ja, dat zal wel.’ In de diepe zucht die Grace slaakte, klonk een zweem van spijt en verslagenheid door.

‘Wil je weten hoe ik erover denk, na alles wat ik in mijn lange leven heb meegemaakt?’ vroeg Big.

Grace dwong zichzelf terug te keren naar het heden. ‘Ja, natuurlijk. Graag zelfs.’

Big ging verzitten, als de nestelende kip waarmee ze zichzelf eerder had vergeleken. ‘Ik vind dat je een hartig woordje met Trixie moet spreken. Ze mag nooit meer tegen je liegen. Het is in het belang van haar eigen veiligheid en van jouw innerlijke rust dat je te allen tijde weet waar ze is en met wie. Bovendien zeg je dat ze de rest van de zomer het eiland niet af mag. Punt. Daar valt niet over te onderhandelen, Grace. Daar moet je heel duidelijk over zijn. Lukt dat, denk je?’

‘Ja, dat lukt wel,’ antwoordde Grace, zij het niet van harte.

‘Het is een kwestie van respect,’ zei Big op besliste toon. ‘Als je je dochter in het gareel wilt houden, zul je echt strenger moeten zijn, kindje. Voordat het te laat is.’ Ze nipte van haar cocktail. ‘En tegen de tijd dat Freddie thuiskomt, vertel je wat er is gebeurd, maar je zegt bovendien dat je haar al ter verantwoording hebt geroepen en dat de zaak is afgehandeld. Denk je dat hij het daarbij zal laten?’

‘Ik hoop het. Maar je weet hoe hij is. Hij houdt van orde en regelmaat. Dus hij zal woedend zijn.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zou het natuurlijk kunnen bagatelliseren...’

‘Nee, je moet eerlijk zijn, Grace. Dat is belangrijk. Jullie moeten samen één lijn trekken. Je hebt de neiging veel te toegeeflijk te zijn en ik begrijp dat je Trixie niet wilt afvallen, maar je hebt in eerste instantie voor je man gekozen. Nog voordat Trixie zelfs maar bestond! Dus het is je plicht als echtgenote om onder alle omstandigheden achter je man te blijven staan.’

‘Plicht,’ mompelde Grace verslagen en licht verbitterd. ‘Ik haat dat woord.’

‘Plicht is wat ons tot beschaafde mensen maakt, Grace. Als we niet tot chaos willen vervallen, is het van cruciaal belang dat we doen wat juist is en dat we niet alleen maar aan onszelf denken. De jeugd heeft geen plichtsgevoel meer, en zo te horen is het met hun respect ook slecht gesteld. Ik vrees een toekomst zonder fatsoen en met een volstrekt verwrongen besef van waar het in het leven om gaat. Maar het is niet mijn bedoeling om tegen je te preken. Integendeel, ik wil je juist steunen.’

‘Dank je wel, Big. Je steun betekent veel voor me.’

‘We zijn al bijna dertig jaar vriendinnen, Grace. Dat is heel erg lang. Sinds de dag dat je hier kwam wonen en mijn tuin in een paradijs veranderde. Misschien hebben we wel zo’n goede band omdat jij je moeder nooit hebt gekend en omdat ik nooit kinderen heb gehad.’ Ze nam glimlachend nog een handvol nootjes. ‘Bovendien ben jij de enige die me niet naar de mond praat,’ voegde ze er grinnikend aan toe. ‘Je bent lief en zacht, maar ook eerlijk. Jij zou me nooit gelijk geven, alleen omdat ik zo rijk ben als Croesus, zo oud als de Ark en zo groot als een walvis.’

‘O, Big!’ reageerde Grace verontwaardigd, maar ze moest er ook om lachen. ‘Zo rijk als Croesus, oké, misschien ben je dat. Maar je bent niet zo oud als de Ark en je bent zéker geen walvis!’

‘Dat is lief van je, kindje. En dat zijn de enige leugens die ik accepteer. Over mijn leeftijd en mijn gewicht.’

Toen Grace thuiskwam, aan Sunset Slip, glansde de zee als goud in het licht van de ondergaande zon. Met haar twee retrievers liep ze de treden op naar de veranda. Vandaar keek ze over de wilde grassen uit naar het strand en naar het glinsterde water daarachter. Gretig nam ze het

vredige tafereel in zich op. Maar er was niets wat zo'n sussende uitwerking op haar had als het zachte zoemen van bijen. Het geluid vulde haar hart met melancholie, maar het was geen onplezierig gevoel. Op een vreemde manier genoot ze ervan om terug te denken aan het verleden, alsof ze door de pijn in contact bleef met de vrouw die ze eens was geweest en die ze al die jaren eerder had achtergelaten toen ze naar Amerika was gekomen.

Ze liep om het huis heen naar de drie bijenkasten die tegen de zijmuur stonden, beschut tegen zon en wind door de dollerkervel die ze speciaal voor dat doel had geplant, en tilde een van de deksels op voor een routinecontrole. Dat ze heel soms werd gestoken, vond ze niet erg. En ze was er ook niet bang voor. Maar het besef dat de bij haar leven offerde om de kast te beschermen, stemde haar verdrietig.

Arthur Hamblin had zijn dochter alles geleerd wat er over bijen te weten viel, van hun dagelijkse verzorging tot het recept van tinctuur van stuifmeel tegen keelpijn en andere klachten. Door hun liefde voor de bijen, de zorg voor de kasten en het oogsten van de honing hadden vader en dochter een hechte band ontwikkeld, die nog werd versterkt door het feit dat ze maar met z'n tweeën waren. Bij het zien van een bij dacht Grace vol liefde aan haar vader. Het zachte zoemen van de beestjes die hem zo dierbaar waren geweest, toverde zijn vriendelijke gezicht voor haar geestesoog; en soms meende ze zelfs zijn stem in haar oor te horen fluisteren: *Vergeet niet te controleren of de bijen de honing in de lagere ramen wel goed hebben afgedekt. Of: Zie je dat ze de ingang bewaken? Dan is er blijkbaar iets wat ze bedreigt. Misschien wespen of roofbijen.* Arthur Hamblin kon uren over zijn bijen praten. En hij praatte ook vaak tégen zijn bijen. Dan citeerde hij zijn favoriete gedicht, dat Grace zo vaak had gehoord dat ze het uit haar hoofd kende: *Marriage, birth or buryin', News across the seas, All you're sad or merry in, You must tell the Bees.* Alles wat jou vreugde en verdriet bracht, moest je aan de bijen vertellen: trouwen en rouwen, geboorten en nieuws van overzee.

Terwijl Grace in de kast keek zag ze dat de bijen zich gereedmaakten voor de nacht. Door het dalen van de temperatuur werden ze slaperig. Met een tedere glimlach om haar mond liet ze de herinneringen komen en gaan, als een eindeloze zee van beelden en emoties. Met haar bijen kon ze zichzelf zijn en ging ze terug in haar herinnering.

Toen ze het deksel teruglegde was ze zich bewust van een vertrouwde aanwezigheid; er was iemand, ergens vlak bij haar. Ervaring had haar geleerd zich niet om te draaien, want de vele malen dat ze dat wel had gedaan, was ze alleen geweest met de wind, en met haar eigen verbijstering. Dus ze moest zich overgeven aan het gevoel, zonder het te analyseren. Het huis was oud en Tekanasset stond bekend om zijn geesten. Zelfs Big kon er verhalen over vertellen. De aanwezigheid maakte Grace niet bang. Integendeel, ze voelde zich er op een vreemde manier door gerustgesteld, alsof ze heimelijk een goede vriend had. Toen ze jonger was had ze haar hart uitgestort bij haar moeder, van wie ze had gehoopt dat die haar vanuit de hemel kon horen. Maar tegenwoordig kwam ze naar de bijen wanneer ze somber of eenzaam was, en dan voelde ze zich getroost door de geest die liefde uitstraalde en die misschien wel net zo eenzaam was als zij.

Naarmate ze ouder werd, liet ze zich steeds vaker meevoeren door herinneringen aan lang geleden. Het leek wel alsof haar spijt met het verstrijken der jaren groter werd, haar gehechtheid aan haar herinneringen wanhopiger. De laatste twintig jaar had ze zich volledig aan het moederschap gewijd, maar Trixie werd volwassen en het zou niet lang meer duren of ze vloog uit. Dan bleef Grace alleen achter; dan was ze alleen met Freddie en met de broze restanten van hun huwelijk.

‘Dag, oude vriend.’ Ze glimlachte om zichzelf, omdat ze praatte tegen iemand die ze niet kon zien.